

«ΕΠΙΤΡΕΨΑΤΕ ΜΑΝ» - ~~ΠΑ~~ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ - ΜΙΑ
 ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ ΤΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ ΜΑΣ
 ΠΑΝ. ΠΑΙΟΝΙΔΗ

Στο σημείωμα μου για το "Ένα και πολλά δέντρα" του Θεόδωρου Στυλιανού, που εγκυκλοφόρησε το 1964, επεσήμανα το γεγονός, ότι στο έργο του ~~εργάτη - ποιητή~~ ^{υπόκειται} έντονη η σφραγίδα της κοινωνικής τάξης στην οποία ανήκει. Παίρνει, τονίζαμε τότε, από τους ανθρώπους που του προσφέρουν τα καθημερινά βιώματα ότι καλύτερο, πιο ζωογόνο και ~~εφευγμένο~~ ^{εφευγμένο} έχει να προσφέρει η πρωτοπόρα αυτή τάξη στον κοινωνικό ~~επίβο~~ ^{επίβο}.

Εικοσιδυό χρόνια πιο ύστερα δεν θάλλαζα ούτε κατά ένα γιώτα την πιο πάνω εκτίμηση. Κι' αυτό είναι το πρώτο, κατά την άποψη μου, μεγάλο προτέρημα της νέας ποιητικής συλλογής του Θ.Στ., "Επιτρέψατε μου". Τ'ότι δηλαδή οι χυμοί που έδωσαν πνοή στα χρόνια εκείνα στον ποιητικό του λόγο, εξακολουθούν να τον θρέφουν ~~να τον συντηρούν~~ ^{να τον συντηρούν}.

~~προσφέρουν τα καλύτερα και νεότερα φρούτα.~~
 ανεβάγιας Ια συνεχώς σε πιο υγιή ανατομία.

Είναι πράγματι καταπληκτική η συνέπεια που επιδεικνύει ο Θ.Στ., αυτό το πείσμα, αυτή η "επιμονή του ξωμάχου, που σιάβει και αναδιπλώνει ξανά και ξανά τους σπόρους και τα χώματα της αναβροχιάς".

~~Κάπου~~ ^{Κάπου} λέει: "Κι' αν κάπου-κάπου τα λέμε/
 όπως τα είπαν άλλοι/μη πολυσκοτίζεσαι/
 δεν είμαστε εξωγήϊνοι/
 το θέμα είναι να μάς καταλάβουν".

Τετραγωνισμένες κουβέντες, βαρετές ~~κουβέντες~~, απλές, ~~κουβέντες~~
^{κελώντας} ~~Μια φορά πρώτα~~ το νήμα ο ποιητής ^{το πλένει} νολοίσια στην χρυσοφόρο φλέβα ~~την~~
 ακολουθεί με την σιγουριά του μάστορα, που ξέρει τι κάνει και πως
 θα το κάνει. Το υλικό του δεν ~~έχει~~ ^{έχει} να το βρει. Είναι άφθονο
 τριγύρω του και μέσα του, το αντικείμενο του δεν είναι κανένας ξένος
 κόσμος, ^{είναι ο κόσμος} ~~οι άνθρωποι~~ του καθημερινού μόχθου, του μεροκάματου, του
 λεωφορείου, που θα τους πάρει στην φάμπρικα ή την οικοδομή, του
 κυριακάτικου πρωϊνού με τον διπλό καφέ και την εφημερίδα. Και δεν
 βιάζεται, προπάντων δεν βιάζεται, γιατί οι κουβέντες του θέλει νά'ναι
 μετρημένες, σεμνές, σταράτες ^{απτες} χωρίς φιμύθια, καρυκεύματα και περιπλανόσεις
 αχρείαστες. Μασεμισυστερεύεται:

"Κάλιο η σιωπή/ παρά η κατάθλιψη σας/
 έστω τεμηριωμένη/ χωρίς ένα παράθυρο/
 μιαν αυταπάτη, έστω".

Η σιωπή όμως στον Θ.Στ. είναι η σιωπή του νερού που κυλά αθόρυβα στα βαθειά. Τέσσερις συλλογές όλο όλο σε τριάντα χρόνια κι' όμως

κπ 2.32

